

Loes den Hollander

Onderuitgehaald

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

We worden nooit bedrogen; we bedriegen onszelf.

– *Goethe*

Er zit geen bodem in het zwembad.

Ze wordt de diepte in gezogen, haar hele lijf verkrampt. Ergens boven haar is een stem, maar ze kan niet horen wat die zegt. De klanken vermengen zich met het geraas van de vaart waarmee ze naar beneden vliegt.

Ze moet ademen, ze moet lucht krijgen. Ze spert haar ogen open, maar het enige wat ze ziet is water. Overal water. Steenkoud water.

Ze kan haar lippen niet langer stijf op elkaar houden en ze opent haar mond. Grote golven vocht stromen naar binnen en nemen haar in bezit. Ze hoort en ziet niets meer en ze wil schreeuwen om hulp.

Sigrid schrikt wakker.

De nacht verspreidt een weldadige stilte die goed aanvoelt en ze kan weer gewoon ademhalen. Haar hartslag past zich aan, ze heeft het minder koud.

Als ze vroeger een nare droom had en bij haar ouders in bed kroop, zei haar moeder altijd dat ze zich niets moest aantrekken van nare dromen, omdat dromen bedrog zijn.

Als dromen bedrog zijn, waarom droomt ze dit dan nog steeds?

Slapen lukt niet meer. De krant is net bezorgd en ze

slaat hem open. Er staat weer een groot artikel in over donorkinderen die een zoektocht zijn gestart naar hun biologische vader. Er was een tijd dat Sigrid wenste dat ze een onbekende donorvader had. Dan zou ze na de dood van haar moeder mogelijk zijn terechtgekomen in een liefdevol pleeggezin.

Er staat nog een groot artikel in de krant. Het gaat over een moord die twintig jaar geleden werd gepleegd en waarvoor nu een verdachte persoon is aangehouden. Ze leest dat het slachtoffer destijds eerst is gewurgd en daarna in brand gestoken.

‘Ook een manier om van iemand af te komen,’ mompelt ze.

‘Je bent vroeg!’ roept de jongen die ’s morgens schoonmaakt. ‘De tien achterste hokjes zijn al gedaan.’ Sigrid glipt een hokje in en kleedt zich uit. Als ze weer naar buiten komt ziet ze twee dames voorzichtig het water in gaan. Die heeft ze hier vaker gezien, het zijn vriendinnen. Ze kletsen graag en met iedereen. Ze loopt naar de andere kant van het bad en laat zich in het water zakken.

Zwemmen werkt altijd ontspannend, daarom komt ze hier zo vaak. De eerste tien baantjes zitten erop, ze blijft even aan de kant hangen en beweegt langzaam haar benen. Een van de kletsvriendinnen klimt via

het trapje aan de overkant van het bad naar boven. Sigrid staart naar haar enorme kont. Daarna zet ze zich weer af en begint aan de volgende tien baantjes. Er loopt een man langs het bad. Ze zwemt rustig verder, maar ze bekijkt hem goed. Hij heeft een prachtig lijf en ook een mooie kop. Ze schat hem een jaar of veertig. Die zal wel ontzettend getrouwd zijn.

Hij kijkt naar haar. Ze begint sneller te zwemmen. Er komt een groep oude mannen binnen. Sigrid ziet hun hangbuiken en laaghangende billen. Er zit een man tussen aan wie de aftakeling nog weinig aandacht heeft besteed. Hij zwaait naar haar.

Ze zwemt op haar rug verder.

De droom heeft haar deze keer heel sterk geraakt. Ze voelt de angst weer van het moment dat ze beseft dat ze gaat verdrinken. Ze duikt onder water en zwemt naar de kant. Het was goed om na deze droom zo snel mogelijk naar het zwembad te gaan, maar nu is het genoeg.

Het eerste wat ze ziet als ze boven water komt zijn benen. Ze herkent ze direct. Ze klimt het trapje op en verwacht dat de man aan de kant zal gaan. Maar dat doet hij niet.

Ze wil er wat van zeggen, maar de man stapt opzij. 'Dank je,' mompelt ze.

Hij vraagt of ze zin heeft in warme chocolademelk. Ze was van plan om snel door te lopen, maar

bedenkt zich. Hij ziet er goed uit en hij heeft iets.

‘Dat lijkt me lekker,’ zegt ze.

‘Over tien minuten in het restaurant?’ Hij heft zijn hand op als groet en zonder haar antwoord af te wachten loopt hij naar de deur die toegang geeft tot de kleedruimte.

Sigrid kijkt hem na. Hij heeft brede schouders, smalle heupen, stevige billen en gespierde lange benen en ook al was hij minder mooi, het wordt tijd dat het weer eens gebeurt, ook al is het pas tien voor halfnegen in de ochtend.

Het is nog rustig in het restaurant. Vandaag staat het manke meisje achter de bar. Ze zwaait en wijst naar de plek bij het raam waar Sigrid meestal zit. Daar zit nu de man die haar warme chocolademelk heeft beloofd. Brede lach, mooi gebit. Hij staat op en steekt zijn hand uit. ‘Laat ik me eerst even voorstellen. Ik ben Engel Frens.’

Sigrid houdt de hand vast. ‘Zei je Engel?’

Hij laat haar hand los en schuift met weer een brede lach de stoel achteruit waarop zij kan zitten. ‘Dat zei ik. Mijn moeder was Duitse en in Duitsland heten jongens gewoon Engel. Mijn tweede naam is Hans, die naam gebruikte ik van mijn elfde tot mijn twintigste. Maar tegenwoordig heet ik weer Engel. Veel exclusiever dan Hans. Toch?’

‘Je bent graag exclusief,’ stelt Sigrid vast.

‘Gaan we meteen de diepte in? Dan neem ik maar rum bij de chocolademelk.’

Sigrid buigt zich een stukje voorover. Hij gebruikt een frisse eau de toilette. ‘Ik heet Sigrid. Doe mij dan ook maar rum in de chocolademelk. Wat ruik jij lekker.’

Hij lijkt van zijn stuk gebracht. ‘Vind je? Nou, fijn. Ben je altijd zo direct, Sigrid?’

‘Hebben we iets te verbergen, Engel?’ De pot op met

die droom en met die shitherinneringen, denkt ze. Laat mijn verdronken stiefmoeder maar een sik krijgen in de eeuwigheid. Ik heb zin om te leven.

‘Wat mij betreft niet,’ zegt Engel.

Hij zit in de nasleep van een onaangename scheiding. De tweede op rij in tien jaar tijd. ‘Ik blijf een scherpe neus te hebben voor vrouwen die in geldwolven veranderen als je ze verlaat,’ legt hij uit. ‘Maar ik had me na de eerste keer beter moeten indekken en op huwelijksvoorwaarden moeten trouwen. Dat heb ik dus niet gedaan. Zeg maar meteen dat je me een rund vindt.’

‘Ik vind je een aantrekkelijk rund.’

Hij neemt een grote slok van zijn rum met chocolademelk. ‘Allemachtig, wat ben jij direct,’ roept hij. ‘Ik woon hier tijdelijk om de hoek. In de flat van mijn zoon. Hij studeert een halfjaar in Athene. Ga je mee?’

Sigrid drinkt haar glas leeg. ‘Over direct zijn gesproken,’ grinnikt ze.

Hooguit een uurtje, denkt ze.

‘Doe je dit vaak?’ vraagt hij.

Sigrid steekt haar wijsvinger op en beweegt hem van links naar rechts. ‘Geen foute vragen gaan stellen, Engel.’

Hij grijpt haar hand vast. ‘Je maakt me gek.’

Ze stapt na hem naar binnen en ziet in één oogopslag dat de gang schoon is en opgeruimd. De deur valt achter haar dicht.

Engel spreidt zijn armen en trekt haar tegen zich aan. ‘Welkom. Als iemand mij toen ik vanmorgen wakker werd had verteld dat ik nu...’

Hij heeft ook heerlijke lippen.

Ergens in huis slaat een klok. Sigrid telt de slagen. Twaalf keer. Ze kijkt naar Engels gezicht en naar zijn diepe, rustige ademhaling. Hij moet ouder zijn dan veertig. Architect met een eigen bedrijf, twee keer gescheiden, een zoon die studeert. Zijn gezicht heeft een kinderlijke uitstraling als hij slaapt.

Ze stapt voorzichtig uit bed en raapt haar kleren op. Op haar tenen loopt ze de slaapkamer uit en ze overweegt of ze nog even zal douchen. De deur van de badkamer staat open. Hier is het ook schoon.

Ze doucht nooit in badkamers die er niet schoon uitzien, ze slaapt of vrijt ook nooit in bedden die een smoezelige indruk maken.

Toch maar thuis douchen, want als Engel wakker wordt... Drie keer was wel genoeg, de dag is nog lang. Misschien duikt hij binnenkort weer op in het zwembad en dan ziet ze wel wat ze doet. Dit was zeker voor herhaling vatbaar, maar ze moet ervoor zorgen dat hij geen illusies krijgt. Twee keer

gescheiden, twee keer alimentatieplichtig.
Ze houdt het voorlopig op een onedaystand.